

vikle under Styre af kgl. Kommissærer efter Sparekasselovens og Konkurslovens Regler. Ifald der da er Ønske om, at en ny sjællandsk Landbosparekasse skal rejses og skal overtage Aktiva og en tilsvarende Mængde Passiva i den insolvente Kasse, da skal Mindretallet ikke stille sig afvisende til den Tanke, ja, kan endog tænke at gøre Ofre for at realisere den.

Men Mindretallet kan ikke som Realitet indse, at der er vundet noget ved at holde Liv i den bestaaende, insolvente, tidsmæssige og dybt kompromitterede Kasse og kan ikke for Opretholdelse af en Kimære anbefale at gaa udenfor Loven, ligesom Mindretallet er ude af Stand til at forstaa, hvorfor Flertallet ikke vil gaa ad den af Mindretallet anviste Vej: Ophevelse af den gamle prostituerede Kasse og Oprettelse af en ny.

Mindretallet anser yderligere den indslaaede Vej for ufarbar. Det er ikke sikkert paa det grundlovmæssige i den Ordning, at have faaet Sparere til at indskyde i Tillid til Sparekasselovens Sikrings- og Ansvarsregler og bagefter at indføre en Nedskrivningsregel med tilbagevirkende Kraft; Vejen burde da i alt Fald have været en Akkordforhandling enten efter Konkurslovens eller maaske Tvangsakkordlovens Regler.

Mindretallet gør dernæst opmærksom paa, at det *ikke* er givet, at Kassen er solvent ved en Nedskrivning af Sparernes Tilgodehavende med 25 pCt., idet den opstillede Beregning i nogen Maade kan drages i Tvivl; saaledes Fordringen til Eksportforeningen, hvis Gæld opgives forskelligt i de kritiske Indberetninger, Udvalget har haft Lejlighed at se, og hvis Pligt af nogle Mejerier i høj Grad drages i Tvivl. Dernæst ved Mindretallet heller intet om, i hvilken Grad Garanterne er solvente, og endelig finder Mindretallet det ganske utilstedeligt at regne Renteforskellen mellem, hvad de af Staten laante 5 Mill. Kr. kunne udlaanes til og de 3 pCt., der heraf skal svares, som et *Aktiv* og af op mod $\frac{2}{3}$ Million Kroners Værdi, idet Chancen er for, at disse 5 Mill. straks gaa med

til at udbetale Sparere det Beløb, disse skulle bruge, da man foreløbigt ikke tør regne med Tilgang af nye større Indskud.

Mindretallet mener i øvrigt, at Lovforslaget er saa lidet detailleret, at alt for mange Spørgsmaal ere holdte aabne, og kan alene af denne mere formelle Grund ikke stemme for Forslaget.

Mindretallet indstiller til Tinget at nægte Forslagets Oversendelse til Landstinget, idet Mindretallet erklærer sig rede til paa et nyt og bedre Grundlag at medarbejde paa at sikre Debitorernes Stilling, at skaffe Sparerne en hurtig Udbetaling af deres Tilgodehavende og at sikre de mindre Sparere ved et begrænset Statstilskud, for saa vidt der herfor kan findes en Form, der ikke skaber et mere byrdefuldt Præcedens, end Statskassen og Landets Kredit kan overkomme.

Mindretallet har *subsidiært* dels tiltraadt og dels selvstændig foreslaaet nogle Ændringer, idet disse Ændringer have principiel Værdi.

Mindretallet hilser med Glæde Ændringen om, at man ikke skal modtage Bankernes Tilbud; Mindretallet fastholder, at 10 pCt. af en ny Garantikapital skal indbetales, idet en Garant paa f. Eks. 500 Kr. ikke er værd at have som Garant, naar han ikke kan indsætte i Sparekassen 50 Kr. til 4 pCt. Rente; Mindretallet sympatiserer med det radikale Mindretals Ændring om at fordele Statstilskuddet efter Trangen hos Indskyderne, men er i stærk Tvivl om, hvorvidt Forslaget i Praxis lader sig gennemføre, og har derfor ikke villet være Medforslagsstiller.

Mindretallet forundrer sig over ikke at have kunnet faa Tilslutning for sin Ændring om, at alle Konti indtil 100 Kr. udbetales; det drejer sig om 13,000 Konti, hvorpaa kun indestaar $\frac{1}{3}$ Mill. — Tabet vilde blive kun 100,000 Kr., dertil vilde man opnaa, at 13,000 af alle Sparerne gik ud af Bøgerne, og en eventuel Akkordafslutning vilde blive saa meget lettere, som den omfattede kun det halve Antal Sparere.

Naar Mindretallet ikke har stillet et